

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/94/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620200724
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7620200724.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Olgy Mičietovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu A. A., B., B. B. XXXX/XX, IČO: 41766032, zast. JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom, so sídlom Kežmarok, Hradné námestie 29, proti žalovanej A. C., D. E. F. X, E. A. X, IČO: 33062218, zast. JUDr. Jánom Slovinským, advokátom, so sídlom Spišská Nová Ves, Štefánikovo námestie 13, o zaplatenie 4.050,87 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 9C/7/2020-217 z 2.5.2023 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 4.050,87 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vzájomnú žalobu o zaplatenie 2.074,33 € zamietol, výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania o žalobe v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku a napokon výrokom IV. rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V plnom rozsahu tak výrokom I. vyhovel žalobe skutkovo odôvodnenej tým, že so žalovanou uzavreli dňa 1.8.2018 nájomnú zmluvu na dobu určitú do 30.4.2019, predmetom ktorej boli nebytové priestory špecifikované v tejto zmluve, nachádzajúce sa v G. G. - H. v obci I.. V zmysle článku VI. zmluvy žalovaná vybrala od klientov za uvedené obdobie celkovo sumu 18.552,40 € bez DPH. Žalobca za toto obdobie uhradil nájom vo výške 13.500 €. Z rozdielu vo výške 5.052,40 €, ktorý mala žalovaná uhradiť žalobcovi, uhradila mu len sumu 2.352,40 € a zvyšok (2.700 €) neuhradila. Podľa článku VI. bod 2 zmluvy žalobca uhradil žalovanej zálohovo sumu 13.500 € s DPH. Na základe vyúčtovaní od dodávateľov médií, boli za toto obdobie skutočne náklady vo výške 5.959,41 €. Rozdiel činí 7.540,59 €. Z tejto sumy žalovaná uhradila žalobcovi sumu 6.189,72 €, neuhradila mu sumu 1.350,87 €. Žalovaná ani po výzvach žalobcovi nespĺnila svoju povinnosť vrátiť mu rozdiel vo vyúčtovaní.

3. Po zrušení prvého rozsudku súdu prvej inštancie uznesením odvolacieho súdu sp. zn. 2Co/135/2024-147 z 29.7.2022 a po vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie, žalovaná vzájomnou žalobou uplatnila voči žalobcovi zaplatenie sumy 2.074,33 €.

4. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobca ako nájomca a žalovaná ako prenajímateľka dňa 1.8.2018 uzavreli nájomnú zmluvu na dobu určitú od 1.8.2018 do 30.4.2019, predmetom ktorej bol nájom

Penziónu Perla – Aqua, s. č. 617, na parc. reg. „C“ č. 2482/4, druh polyfunkčný objekt, k. ú. I., zapísaný na LV č. XXX. Z čl. VI. zmluvy „Nájomné“, zistil, že podľa dohody strán nájomné za užívanie predmetu nájmu pozostáva z dvoch častí - nájom predstavujú zálohové platby klientov pri záväzných objednávkach vo výške 40 % z individuálnych pobytov a 50 % zo skupinových pobytov, ktoré klienti zaplatia priamo na účet prenajímateľky, pričom faktúry budú vystavené prenajímateľkou spolu s DPH priamo klientovi. Ostatnú časť 60 % alebo 50 % platby za pobyt zinkasuje nájomca a vystaví doklad klientovi. Celková suma nájmu za obdobie od 1.8.2018 do 30.4.2019 predstavovala 13.500 € (1.500 € mesačne). Predpokladanú sumu 13.500 € (1.500 € mesačne) za elektrickú energiu, plyn, vodu, internetové zabezpečenie mal nájomca uhradiť preddavkovo pri podpise zmluvy na základe faktúry vystavenej prenajímateľkou. Podľa článku VIII. bod 3. a 7. zmluvy „Práva a povinnosti prenajímateľa a nájomcu“ bol nájomca povinný vykonávať bežnú údržbu a drobné opravy vo svojom mene a na svoje náklady a nebol oprávnený nechať predmet nájmu bez dozoru, v opačnom prípade zodpovedal za všetky prípadné následky. Zmluvné strany dňa 19.2.2019 uzatvorili Dodatok nájomnej zmluvy zo dňa 1.8.2018, z ktorého čl. 1. vyplýva, že nájomné 1.500 € plus 20 % DPH za obdobie od 1.8.2018 do 30.4.2019 bude uhrádzané zálohovými faktúrami z pobytu klientov. Navýšená čiastka z príjmu z faktúr od klientov mala byť jednorazovo poukázaná na účet nájomcu, znížená o čiastku 10 % DPH od 1.1.2018 do 30.4.2019, ktorú prenajímateľka odvedie štátu. Navýšená čiastka mohla byť použitá po vzájomnej dohode na nájom najneskôr do 30.4.2019. Náklady, ktoré súviseli s prevádzkou penziónu mali byť vyčíslené do 31.5.2019 v prípade, že celková suma nákladov bude nižšia ako preddavkovo zaplatená. Táto čiastka plus 20 % DPH mala byť vrátená nájomcovi pri celkovom zúčtovaní. Z mailovej komunikácie medzi žalovanou ako prenajímateľkou a žalobcom ako nájomcom zo dňa 14.3.2019 bolo zistené, že žalobcom mali byť do penziónu zakúpené držiaky, ktoré podľa žalovanej neboli odsúhlasené a od časových spínačov na chodbách jej neboli predložené bločky. Žalovaná dňa 6.5.2019 vyhotovila „Vyúčtovanie nájmu penziónu Perla - Aqua na základe Dodatku nájomnej zmluvy zo dňa 19.2.2019“. Podľa tohto „faktúry rok 2018 od čísla 2018002 do čísla 2018078: 15.843,96 € - 20 % DPH 2.640,66 € = 13.203,30 €, faktúry rok 2019 od čísla 2019001 do čísla 2019032: 5.884 € - 10 % DPH 534,90 € = 5.349,10 €, v čistom 18.552,40 €. Nájom 13.500 € + 20 % DPH = 16.200 €, 18.552,40 € - 16.200 € = 2.352,40 €. Z faktúr od klientov vrátené nájomcovi 2.352,40 €. DPH sa odvádza štátu!“ Súd uviedol, že dňa 20.8.2020 bola na Daňovom úrade Košice, pobočka Spišská Nová Ves, pod č. 101337688/2020 spísaná Zápisnica o ústnom pojednávaní, ktorej sa ako daňový subjekt zúčastnila žalovaná v tomto konaní. Predmetom tohto konania bolo preverenie obchodného vzťahu daňového subjektu a daňového subjektu A. A. v zmysle uzavretej Nájomnej zmluvy zo dňa 1.8.2018. Žalovaná pred pracovníkmi daňového úradu uviedla, že nájom vo výške 1.500 € mesačne plus 20 % DPH bol uhrádzaný zálohovými faktúrami z pobytu klientov, nájom bol splatený predčasne vo februári 2019, následne platby od klientov preberal nájomca. Finančné vyrovnanie energií prebehlo 10.6.2019 a finančné vyrovnanie dohodnutého nájmu prebehlo 6.5.2019, o čom predložila vyúčtovanie a doklad o zaplatení rozdielu z vyúčtovania predmetného nájmu. Na ústnom pojednávaní neboli prijaté žiadne opatrenia a závery.

5. Súd poukázal na obranu žalovanej, že od začiatku nájmu bolo dohodnuté nájomné 1.500 € + DPH mesačne, keďže už v tom čase bola platcom DPH. Zo sumy 13.500 €, ktorú žalobca uhradil pri začatí nájmu musela hneď uhradiť DPH, zo zvyšnej sumy hradila energie v penzióne. Dodatok k nájomnej zmluve bol urobený preto, že nevedela, či sa bude pokračovať v nájme, teda či má prijímať ďalšie objednávky. Podľa žalovanej v sume 13.500 €, ktorú uhradil žalobca pri podpise zmluvy za energie, bola už aj DPH. Suma 18.552,40 € predstavuje platby klientov po odpočítaní DPH, ktorú odvieďa, reálne teda od klientov prevzala sumu 21.727,96 €. V sume 13.500 €, ktorú uhradil žalobca pri podpise zmluvy za energie, bolo už aj DPH. Takýto spôsob uhrádzania nájomného bol dohodnutý so žalobcom, pretože tento tvrdil, že nemá peniaze na zaplatenie nájomného. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu uviedla, že si nárokuje voči žalobcovi plat účtovníčky, ktorá počas celej doby spracovávala účtovné doklady nájomcu, nie jej, náhradu za matrac zničený synom nájomcu, škodu za 2 televízory, keď žalobca síce zakúpil televízory, ale s menšou obrazovkou a za samozavlažovacie truhlíky. Z výpovede svedkyne J. K., účtovníčky žalovanej zistil, že podľa nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu, boli vopred uhradené financie za energie vo výške 13.500 €. Nájomné vo výške 1.500 € plus DPH malo byť uhradené z peňazí, ktoré žalovaná dostane na základe faktúr od klientov. Vo vyúčtovaní zo dňa 6.5.2019 sú uvedené platby, ktoré žalovaná prijala od klientov v roku 2018 sumu 15.843,96 € a v roku 2019 sumu 5.884 €, z ktorých zaplatila DPH. V čistom teda žalovaná od klientov prevzala 18.552,40 €. Od tejto sumy bol odpočítaný nájom s DPH t.j. 16.200 € a rozdiel 2 352,40 € bol vyplatený žalobcovi. Uviedla, že nie je správne ak od sumy bez DPH je odpočítaná suma s DPH, a teda suma 2.700 € mala byť uhradená

s tým, že sa jedná o sumu DPH z platieb od klientov. Platby od klientov boli zdanené DPH, ak by bolo DPH odvedené aj z nájomného, šlo by o dvojnásobné uhradenie DPH.

6. Právne vec súd posudzoval podľa § 261 ods. 1, 9, § 373, § 378, § 387 ods. 1, 2, § 391 ods. 1, § 398, § 397 Obchodného zákonníka, § 1 písm. a/, § 3 ods. 1, 3 prvá veta, ods. 4 prvá veta, § 7 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 720, §451 ods. 1, 2, § 454, § 456, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 147 ods. 1-3 CSP.

7. Konštatoval, že obe zmluvné strany uzatvorili predmetnú nájomnú zmluvu ako podnikateľské subjekty, týkala sa ich podnikateľskej činnosti, preto vzťah medzi nimi je vzťahom obchodnoprávnym a právne vzťahy medzi nimi sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zmluva o nájme nebytových priestorov nie je v Obchodnom zákonníku upravená ako zmluvný typ, preto v súlade s § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka sa právny vzťah medzi stranami sporu z uzatvorenej nájomnej zmluvy spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktorý v ustanovení § 720 odkazuje pokiaľ ide o nájom a podnájom nebytových priestorov na osobitný zákon č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Nebolo sporným, že medzi stranami sporu bola dňa 1.8.2018 platne uzatvorená Nájomná zmluva, so zákonnými náležitosťami v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. Súd poukázal na to, že predmetom tohto sporu nie je úhrada nájomného na základe nájomnej zmluvy, ale vrátenie finančných prostriedkov zo strany žalovanej, ako prenajímateľky, žalobcovi ako nájomcovi, titulom zaplateného preplatku na nájomnom a úhradách za služby, ktoré sú spojené s nájmom. Ide teda o vrátenie finančných prostriedkov, ktoré boli žalovanej zaplatené nad sumu dohodnutého nájmu a nad sumu skutočných nákladov energií, t.j. vydanie bezdôvodného obohatenia – majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu. Podľa názoru súdu, pre ustálenie, či na strane žalovanej skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, bolo potrebné posúdiť ich dohodu o výške nájomného a spôsobe úhrady ceny skutočných nákladov energií, keď sporným medzi stranami bolo, či dohodnutá výška nájomného a úhrad spojených s nájmom uvedená v zmluve, je suma vrátane DPH alebo bez nej, t.j. či mal žalobca uhradiť žalovanej nájom a úhrady energií s DPH alebo DPH je už zahrnutá v sume uvedenej v zmluve. Konštatoval, že podľa nájomnej zmluvy cena nájmu bola dohodnutá vo výške 13.500 € (1.500 € mesačne) a nájomné mal žalobca podľa dohody uhradiť tým spôsobom, že klienti penziónu zálohové platby uhradili priamo žalovanej, ktorá platby fakturovala vrátane DPH. Priamo v zmluve bolo uvedené, že peniaze (od klientov) predstavujú nájom pre prenajímateľa - žalovanú. Platby od klientov prevzaté žalovanou predstavovali nájom, nie príjem žalovanej z pobytu klientov v penzióne. Zálohové platby klientom žalovaná fakturovala s DPH t.j. všetky platby prijaté žalovanou od klientov za obdobie trvania nájmu boli zdanené DPH. Podľa súdu nie je potom zrejme, z akého dôvodu by mala byť aj suma dohodnutého nájomného opätovne znížená o DPH. Takýmto spôsobom by DPH bola uhradená dvakrát - prvýkrát z platieb od klientov žalobcu, pričom on nie je platcom DPH a druhýkrát zo sumy, ktorá bola uhradená žalovanej ako dohodnuté nájomné. Je vecou žalovanej, že ako platkyňa DPH musela uhradiť daň z príjmov od klientov, ako aj z nájomného uhradeného žalobcom, pričom do výšky dohodnutého nájomného sa jedná len o jednu sumu 13.500 €. Súd poukazuje na čl. VI. Bod 1 zmluvy, podľa ktorého celková suma nájmu za obdobie od 1.8.2018 do 20.4.2019 bola vo výške 13.500 € (1.500 mesačne), argumentoval, že žalovaná ako prenajímateľka a platkyňa DPH si musela byť pri uzatvorení zmluvy vedomá, že z tejto, v zmluve uvedenej sumy, musí uhradiť štátu DPH. Zo zmluvy nie je možné vyvodiť záver, že k v zmluve uvedenej sume je potrebné pripočítať DPH a že žalobca ako nájomca má teda uhradiť za nájom celkovo sumu 16.200 € (13.500 € plus 2.700 € DPH). K obrane žalovanej, že už pri uzatvorení nájomnej zmluvy bolo dohodnuté, že žalobca uhradí nájom vo výške 13.500 € plus DPH z tejto sumy, poukázal na § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb., podľa ktorého pre predmetnú zmluvu je predpísaná zákonná písomná forma. Ak by teda aj medzi zmluvnými stranami existovala ešte ústna dohoda v zmysle tvrdenia žalovanej, v tejto časti by sa jednalo o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 OZ pre nedodržanie zákonnej písomnej formy ((R 88/1997). K obrane žalovanej, že jej spor so žalobcom bol predmetom daňovej kontroly, pri ktorej neboli zistené žiadne pochybenia, súd argumentoval, že žalovaná nepredložila žiadne rozhodnutie o ukončení takéhoto konania, predložila len zápisnicu o ústnom pojednávaní z 20.8.2020, z ktorej vyplýva, že pojednávania sa zúčastnila žalovaná, ktorá podala vysvetlenie k výške nájomného a úhradám za energie s tým, že uviedla, že nájom bol predbežne vyčíslený na 1.500 € plus 20 % DPH. Zo zápisnice vyplýva, že na tomto ústnom pojednávaní neboli prijaté žiadne závery a opatrenia. V súvislosti s touto obranou žalovanej súd uviedol, že účelom daňovej kontroly nie je posudzovanie zmluvného vzťahu daňovníka s inými subjektami resp. preverovanie a rozhodovanie o plnení povinností zmluvných strán voči sebe navzájom.

Z uvedených dôvodov pri rozhodovaní v tejto veci súd zápisnicu z ústneho pojednávania predloženú žalovanou považoval za irelevantný dôkaz vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej.

8. Súd zdôraznil článok VI zmluvy, z ktorého je jednoznačne zrejmé, že nájomné zo strany žalobcu malo byť uhradené žalovanej vo výške 13.500 € za celú dobu nájmu t.j. od 1.8.2018 do 30.4.2019 t.j. vo výške 1.500 € mesačne, pričom nebolo riešené, či v sume 13.500 € je zahrnutá DPH alebo nie (DPH bola fakturovaná klientom penziónu, ktoré predstavovalo platby nájomného). Pri úhradách za energie je v uvedenom článku zmluvy DPH riešená.

9. Nájomné bolo uhradené žalovanej klientmi žalobcu v roku 2018 spolu vo výške 15.843,96 €. Od tejto sumy bolo odpočítaných 2.640,66 € ako 20 % DPH plus v roku 2019 nájomné predstavujúce platby klientov vo výške 5.884 € mínus 534,90 € ako 10 % DPH. Spolu prijaté platby žalovanou boli vo výške 21.727,96 € s DPH a bez DPH vo výške 18.552,40 €. Žalobca mal uhradiť žalovanej nájomné vo výške 13.500 €. Rozdiel uvedených súm predstavuje 5.052,40 €, z ktorej sumy žalovaná už vrátila žalobcovi 2.352,40 €. Z uvedenej sumy bolo uhradené DPH vo forme platieb od klientov. Súd uzavrel, že žalobca má nárok od žalovanej na zaplatenie sumy 2.700 €, ktorá nepredstavuje DPH z nájomného, ale sumu, ktorú žalovaná prijala nad rámec zmluvnými stranami dohodnutého nájomného.

10. Pokiaľ ide o poplatky za služby spojené s nájmom, jednoznačne z nájomnej zmluvy vyplýva, že v sume 13.500 €, ktorú žalobca uhradil preddavkovo, bola zahrnutá aj DPH, čo podľa súdu vyplýva z toho, že pri sume za mesiac 1.500 € je uvedená formulka s DPH.

11. Za služby spojené s prevádzkou prenajatého penziónu žalobca uhradil žalovanej pri uzatvorení nájomnej zmluvy sumu 13.500 €. Skutočné náklady za energie podľa žalobcu boli 5.959,41 €, čo žalovaná nenamietala. Žalovaná tak mala vrátiť žalobcovi sumu 7.540,59 € ako rozdiel zaplatenej sumy 13.500 € a skutočných nákladov energií 5.959,41 €. Žalovaná uhradila žalobcovi sumu 6.189,72 €, a preto ju súd zaviazal uhradiť žalobcovi ešte sumu 1.350,87 €.

12. V rámci svojej procesnej obrany žalovaná na pojednávaní konanom dňa 8.12.2020 uviedla, že žalobca jej na energiách, má uhradiť ešte sumu 894 € (v odvolaní uviedla sumu 864,74 € a v rámci vzájomnej žaloby sumu 894,74 €). Svoje tvrdenie o tom, že žalobca titulom vyúčtovania energií jej má uhradiť 894 € zdôvodnila až v podanom odvolaní (proti prvému rozhodnutiu vo veci, pozn. odvolacieho súdu), kde uviedla výpočet tejto sumy, podľa ktorého od sumy 13.500 € odpočítala sumu 2.250 €, k sume skutočných nákladov energií 5.954,61 € pripočítala sumu, ktorú žalobcovi vrátila 6.189,72 € a od ich súčtu t.j. sumy 12.114,74 € odpočítala sumu zaplatenú žalobcom, ale len vo výške po odpočítaní DPH t.j. sumu 11.250 €. Súd v súvislosti s týmto tvrdením zdôraznil, že žalobca za energie uhradil sumu 13.500 €, čo podľa uzatvorenej nájomnej zmluvy predstavuje preddavok vrátane DPH, a preto od tejto sumy mali byť odpočítané skutočné náklady 5.954,51 € a rozdiel týchto súm bola žalovaná povinná žalobcovi vrátiť t.j. mala mu uhradiť sumu 7.545,49 € a keď mu uhradila len 6.189,72 €, došlo na jej strane došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 1.350,87 € (7.545,49 € mínus 6.189,72 €).

13. Dodatkom nájomnej zmluvy z 19.2.2019 bolo dohodnuté, že nájomné 1.500 € plus 20 % DPH bude uhrádzané zo zálohových platieb od klientov. Dodatok riešil aj spôsob ako majú byť vrátené finančné prostriedky žalobcovi z platieb od klientov a z preddavkovo uhradenej sumy 13.500 € za náklady súvisiace s prevádzkou penziónu. Podľa Dodatku navýšená čiastka z príjmu od klientov bude poukázaná nájomcovi znížená o 10 % DPH od 1.1.2019 do 30.4.2019, a pokiaľ ide o náklady súvisiace s prevádzkou penziónu, ak tieto budú nižšie ako suma zložená žalobcom, táto čiastka bude vrátená plus 20 % DPH. K tejto časti Dodatku súd uviedol, že nie je ho možné považovať za určitý a zrozumiteľný úkon pokiaľ ide o výšku nájomného. Z uvedeného Dodatku nie je jednoznačne zrejmé, akým spôsobom, resp. v akej výške mala byť žalobcovi žalovanou vrátená suma po úhrade nájomného z platieb fakturovaných klientom. Podľa prvej vety Dodatku nájomné by malo byť uhradené v sume 1.500 € plus 20 % DPH, pričom DPH bolo účtované aj klientom penziónu. Následne mala byť navýšená čiastka z týchto faktúr vrátená žalobcovi znížená o 10 % DPH (súdu bolo známe, že od 1.1.2019 došlo k zníženiu sadzby dane z pridanej hodnoty za ubytovacie služby). Podľa názoru súdu obsah Dodatku je tomu nejasný v dôsledku toho, že nie je zrejmé z akého dôvodu má byť daň z pridanej hodnoty uhradená klientmi penziónu v rámci zálohových faktúr, ktoré sumy vlastne predstavujú nájomné žalobcu a následne aj žalobcom, ktorému má byť vrátená suma ponížená o predmetnú daň. Ak totiž platby klientom boli fakturované s DPH, čo v konaní nie je sporné, daň bola už uhradená, pretože platby klientov predstavujú nájomné, ktoré mal

uhrádzať žalobca. K uvedenému Dodatku súd uviedol, že podľa žalovanej ním nebola menená výška nájomného dohodnutého v nájomnej zmluve, bol spísaný kvôli konečnému vyúčtovaniu nájomného a nákladov energií.

14. Vychádzajúc z uvedených skutočností súd dospel k záveru o dôvodnosti žaloby a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 4.050, 87 €, pozostávajúcu zo sumy 2.700 €, ktorú prijala nad výšku dohodnutého nájomného a sumy, ktorú týmto titulom už žalobcovi uhradila (prijaté platby od klientov žalobcu na úhradu nájomného bez DPH 18.552,40 € mínus dohodnuté nájomné 13.500 € mínus žalovanou vrátená suma žalobcovi 2.352,40 €) plus sumu 1.350,87 € (13.500 € žalovaným uhradená suma s DPH mínus náklady energií 5.959,41 € mínus žalovanou vrátená suma žalobcovi 6.189,72 €).

15. Žalovaná podaním z 22.9.2022 (po zrušení prvého rozsudku odvolacím súdom) voči žalobcovi uplatnila vzájomnou žalobou nárok na zaplatenie sumy 2.074,33 €, ktorý podľa nej pozostáva sumy 894,33 € ako rozdielu sumy, ktorú mala žalobcovi uhradiť po vyúčtovaní spotreby energie, sumy 720 € ako sumy, ktorú uhradila účtovníčke, sumy 220 € za zničený matrac, sumy 210 € za výmenu 2 ks televízorov a sumy 30 € za zničené samozavlažovacie truhlíky. S námietkou premlčania, ktorú žalobca vzniesol v súvislosti s touto žalobou, sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že konštatoval, že vzhľadom na obchodno-závazkový vzťah strán sporu, premlčacia doba je 4 ročná, vzájomná žaloba bola podaná včas a uplatnený nárok nie je premlčaný.

16. Sumu 894,33 € (pôvodne uplatnená suma 894 €, v odvolaní suma 864,74 €) vypočítala tak, že od sumy zaplatenej žalobcom titulom preddavku na energie 13.500 € odpočítala sumu DPH z tejto sumy vo výške 2.250 €, čo predstavuje sumu 11.250 €, od ktorej odpočítala skutočné náklady energií vo výške 5.954,61 €. Rozdiel je 5.295,39 €, žalobcovi však zaplatila (vrátila) 6.187,72 €, preto žalobca jej má uhradiť rozdiel týchto súm vo výške 894,33€. K tomuto nároku súd zopakoval, že žalobca za energie uhradil spolu 13.500 €, čo podľa uzatvorenej nájomnej zmluvy predstavuje preddavok vrátane DPH, a preto od tejto sumy mali byť odpočítané skutočné náklady 5.954,51 € (ide o sumu vrátane DPH) a rozdiel týchto súm bola žalovaná povinná žalobcovi vrátiť t.j. mala mu uhradiť sumu 7.545,49 €. Pokiaľ mu uhradila len 6.189,72 € k bezdôvodnému obohateniu došlo na jej strane vo výške 1.350,87 € (7.545,49 € mínus 6.189,72 €) a nie na strane žalobcu.

17. Žalovanou uplatnená suma 720 € predstavuje plat účtovníčky žalovanej resp. sumu, ktorú si účtovníčka vyúčtovala žalovanej za vedenie účtovníctva za obdobie III., IV. štvrťroka 2018 a I., II. štvrťroka 2019, o čom žalovaná predložila ako listinné dôkazy faktúry splatné 25.10.2018, 25.1.2019, 25.4.2019 a 25.7.2019. Podľa tvrdenia žalovanej účtovníčka v danom období spracovávala účtovné doklady žalobcu ako nájomcu, nie jej, a ona teda plnila za žalobcu, čo mal plniť on sám. K tomuto nároku súd uviedol, že z dokazovania vyplýva a ani medzi stranami nebolo sporné, že od začiatku trvania nájomného vzťahu t.j. od 1.8.2018 žalovaná prijímala objednávky klientov na ubytovanie v penzióne a tiež ich platby, a to až do 1.2.2019, kedy urobila poslednú objednávku. Nemôže preto požadovať náhradu za celý III. štvrťrok 2018 (len mesiace august, september), ani za celý I. štvrťrok 2019 (len mesiac január) a nie je zrejme z akých dôvodov požaduje od žalobcu plat účtovníčky aj za II. štvrťrok 2019, kedy už ani objednávky pre klientov žalobcu nevykonávala. Navyše žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, že v období od 1.8.2018 do 1.2.2019 jej účtovníčka spracovávala účtovné doklady žalobcu. Nevyplývalo to ani z výpovede svedkyne J. K., ktorá naopak uviedla, že v účtovníctve žalovanej neeviduje žiadnu pohľadávku voči žalobcovi. Z výpovede svedkyne tiež vyplýva, že faktúry klientom vystavovala priamo žalovaná a žalovaná tiež vyhotovila vyúčtovanie zo 6.5.2019. Nie je preto zrejme, aké účtovné podklady vykonávala účtovníčka, svedkyňa K., priamo pre žalobcu. Súd uvedené skutočnosti vyhodnotil tak, že žalovaná nepreukázala dva základné predpoklady na priznanie bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 454 OZ a to, že žalobca bol povinný plniť účtovníčke za vedenie účtovníctva v uvádzanom období a že žalovaná nemala v uvedenom období plniť úhrady, ktoré boli vyúčtované jej ako odberateľke.

18. K náhrade škody, ktorej sa vzájomnou žalobou žalovaná domáhala za zničený matrac vo výške 220 €, za výmenu 2 ks televízorov vo výške sumy 210 € a sumy 30 € za zničené samozavlažovacie truhlíky, súd poukázal na zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 Obchodného zákonníka (protiprávny úkon, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody) a konštatoval, že existenciu všetkých troch predpokladov zodpovednosti za škodu musí preukázať poškodený, t.j. v tomto konkrétnom prípade žalovaná. Žalobca popieral tvrdenia žalovanej o

spôsobení škody, keď namietal, že žalovaná žiadnym spôsobom nezdokladovala škodu a nie sú žiadne záznamy o tom, aby žalovanej vznikla škoda, ktorú mal spôsobiť a ktorú si voči nemu uplatňuje.

19. Žalovaná tvrdila, že matrac, za ktorý si uplatňuje náhradu škody, mal byť zničený synom žalobcu, 2 ks televízorov zničili hostia penziónu, pričom žalobca zakúpil nové, avšak s polovičnou obrazovkou, preto od neho požaduje náhradu škody a samozavlažovacie truhlíky mal žalobca zničiť asi mesiac po skončení nájmu. Na preukázanie tvrdenia, že škoda bola spôsobená a za škodu zodpovedá žalobca, žalovaná nepredložila žiaden dôkaz, nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Zo žalovanou predložených fotografií matraca a televízorov, ešte nevyplýva, že za uvedené zodpovedá práve žalobca, skonštatoval súd. Ďalej súd dôvodil, že žalovaná na preukázanie výšky ňou uplatnenej škody vo vzájomnej žalobe nepredložila žiadne dôkazy - nepreukázala kedy a v akej sume bola nútená zakúpiť nový matrac namiesto poškodeného resp. v akej sume uhradila jeho vyčistenie, nepredložila doklady o kúpe nových televízorov do penziónu a tiež samozavlažovacích truhlíkov, ktorých cena bola preukázaná len predložením odhadu ceny z internetovej stránky predajcu. Pokiaľ ide o tretí nevyhnutný predpoklad zodpovednosti za škodu, ktorým je existencia príčinnej súvislosti, súd uviedol, že vzhľadom na nepreukázanie predchádzajúcich dvoch predpokladov vzniku škody je nevyhnutné konštatovať, že žalovaná nepreukázala ani tento predpoklad, ktorého existenciu žalobca v konaní výslovne poprel.

20. Súd uzavrel, že žalovaná, pokiaľ sa týka jej nárokov uplatnených vzájomnou žalobou, neuniesla dôkaznú povinnosť na preukázanie svojich skutkových tvrdení, z ktorých uplatnené nároky odvodzovala. Nepreukázala, že škodu spôsobenú zničením matrakov, samozavlažovacích truhlíkov a televízorov spôsobil skutočne žalobca porušením svojich povinností, nepreukázala svoje tvrdenia o výške spôsobenej škody a ani tretí predpoklad, preukázanie príčinnej súvislosti. Zo strany žalovanej nebolo v konaní preukázané ani konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, ktoré popisovala v podanom odvolaní proti prvému rozhodnutiu súdu. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaná nenavrhol vykonať dokazovanie a nepredložila žiadne dôkazy.

21. Súd tiež konštatoval, že, že na dôkazy predložené žalovanou s odvolacou replikou t.j. podaním zo dňa 29.6.2021 v zmysle § 125 ods. 1 Civilného sporového poriadku neprihliadal. Pokiaľ sa týka návrhu žalovanej na vypočítanie bývalej čašníčky penziónu a jej manžela, ktoré žalovaná navrhla v duplike k podanej žalobe zo dňa 21.10.2020 uviedol, že tento návrh bol daný podmienčne t.j. „v prípade potreby“ a zo strany žalovanej neboli uvedené ani mená a adresy navrhovaných svedkov. V danej veci ide o sporové konanie, v ktorom súd vykonáva len dôkazy na návrh strán sporu. Žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu sa pritom na pojednávaní pred prvým rozhodnutím tunajšieho súdu, ako aj pred týmto rozhodnutím jednoznačne na výzvu súdu vyjadrila, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá.

22. Vzájomnú žalobu žalovanej voči žalobcovi súd na základe uvedených skutočností v celom rozsahu zamietol.

23. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, t.j. úspešnosti v spore. Súd vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu. Žalobca mal tak v konaní o žalobe plný úspech, a preto mu bola priznaná náhrada trov konania o žalobe v rozsahu 100 %. Vzájomná žaloba žalovanej voči žalobcovi bola zamietnutá, preto aj v konaní o vzájomnej žalobe bol v celom rozsahu úspešný žalobca, a preto mu bola priznaná aj náhrada trov konania o vzájomnej žalobe v plnom rozsahu 100 %.

24. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a sám rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietne, vyhovie jej vzájomnej žalobe v plnom rozsahu a prizná jej náhradu trov celého konania. Poukázala na to, že energie sa musia účtovať v závislosti od zálohy na energie s rešpektovaním odvodu DPH štátu a nájom jem potrebné účtovať podľa príjmu faktúr od klientov s rešpektovaním odvodu DPH štátu. Vytkla súdu, že nevzal do úvahy, že predmetom daňovej kontroly bol práve obchodný vzťah daňového subjektu žalovanej a žalobcu v zmysle uzatvorenej nájmovej zmluvy z 1.8.2018. Daňový úrad posúdil, že vyplácané odmeny a odpočet

DPH bol správny, zákonný, nepotvrdil, že by došlo k nesprávnemu odpočtu DPH, ktorého sa žalobca domáha. Skutočnosť, že súd považoval zápisnicu o daňovej kontrole za irelevantný dôkaz, teda ho podľa názoru žalovanej nevykonal, je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP. Poukázala na výpoveď účtovníčky, ktorá uviedla, že DPH nemôže žalovaná platiť aj štátu aj žalobcovi. Nájom bol dohodnutý bez DPH. Žalobca si dodatok veľmi dobre prečítal, nemal k nemu žiadne pripomienky, v deň, keď mu ho žalovaná priniesla, ho aj podpísal. Uviedla, že žalobca dňa 1.5.2019 žiadal e-mailom o okamžité vyplatenie sumy 8.639 €, žalovaná mu po svojich prepočtoch vyplatila 8.542,12 €. Z technických príčin, ktoré neboli spôsobené žalovanou, nevedela tento e-mail predložiť skôr. Mala za to, že doposiaľ pri rozhodovaní nebolo zohľadnené, že z preddavku na energie musela odvieť daň 2.250 €, nakoľko z pohľadu daňového úradu išlo o príjem žalovanej. Toto je prvá chyba vo výpočtoch žalobcu a druhou chybou je, že preddavok zaplatil len za energie. Vyjadrila prekvapenie, prečo jej súd neďával otázky k výpočtom. Preto ich viac nerozoberala, nakoľko mala pocit, že súd je s jej výpočtom oboznámený. Predložila tabuľku s výpočtami. Poukázala na to, že žalobca vystupoval akom podnikateľský subjekt, ktorý mal vedomosť o tom, že žalovaná je platcom DPH zo všetkých prijatých platieb. Nerozumela, prečo súd posúdil jej vzájomný nárok titulom bezdôvodného obohatenia, nie titulom nároku na náhradu škody, pričom vysvetlenie v odôvodnení rozsudku absentuje. Má za to, že rozhodnutie súdu je arbitrárne, selektívne, súd sa bez objektívnych príčin prikláňa výlučne k tvrdeniam žalobcu a bez všetkého ignoruje jej tvrdenia a výpočty.

25. Žalobca bol v odvolacom konaní nečinný.

26. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29.2.2024 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 210, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

27. Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa v § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP CSP.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pri tomto odvolacom dôvode musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

29. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.).

30. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP predpokladá, že strana navrhla dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal. Je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy

stranami sporu. Nevykoná najmä dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Tento odvolací dôvod súvisí s vyhodnotením potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom.

31. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

32. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

33. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

34. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

35. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie.

36. Súd prvej inštancie precízne a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil svoj postup, jeho úvahy a z nich vyplývajúce závery sú logické a vnútorne komplexné, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, a to ako po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke. Odvolací súd sa vzhľadom na jasné, presvedčivé, vyčerpávajúce a zákonu zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie s týmto v plnom rozsahu stotožňuje, konštatuje správnosť jeho dôvodov, odkazuje naň, a preto ho neopakuje v odôvodnení svojho rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

37. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie stupňa obsahuje odpovede na všetky argumenty, uvádzané žalovanou v odvolaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolateľka neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre ňu ako žalovanú privedli iné, priaznivé rozhodnutie.

38. Podstatou odvolania žalovanej je polemika so spôsobom, ako súd vyhodnotil dôkazy a z nich vyplývajúce závery a tiež tvrdenie, že súd sa jednostranne priklonil na stranu žalobcu. Takáto

argumentácia podľa názoru odvolacieho súdu absolútne nekorešponduje s obsahom spisu. Postup súdu pri hodnotení dôkazov bol korektný, náležite sa zaoberal každým relevantným tvrdením a dôkazom bez ohľadu na to, ktorá strana ho predložila a spôsob ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil je správny, zákonný, takisto ako záver, ktorý z nich vyvodil. Odvolací súd sa s ním preto v plnom rozsahu stotožňuje a zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (II. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Rozsudok súdu prvej inštancie uvedené podmienky v plnom rozsahu naplňa.

39. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalovanej s preskúmaným rozsudkom odvolací súd poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017).

40. Pokiaľ ide o dôkaz Zápisnicu o ústnom pojednávaní, spísanú dňa 20.8.2020 na Daňovom úrade Košice, pobočka Spišská Nová Ves, sú v nej podstate spísané len tvrdenia žalovanej, samotné ústne pojednávanie bolo zvolané po predošlej telefonickej dohode so žalovanou, s vysokou pravdepodobnosťou na jej podnet, žalobca nebol prítomný. Zo zápisnice nevyplyvajú žiadne závery ani opatrenia. Tento dôkaz, podobne ako ďalšie založené v spise súd vykonal na pojednávaní dňa 6.5.2021 aj na pojednávaní 4.4.2023. Pokiaľ mu neprisoval taký význam, ako samotná žalovaná, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorých strana nemá právo, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a hodnotením dôkazov.

41. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993).

42. Odvolací súd neprihliadol na e-mail z 1.5.2019, doposlaný ako príloha k odvolaniu, pretože tento dôkaz mala žalovaná predložiť už skôr, počas konania na súde prvej inštancie (§ 366 písm. d/ CSP). Tvrdené technické príčiny, ktoré nespôsobili a pre ktoré nemohla uvedený dôkaz predložiť, nepreukázala.

43. Odvolací súd konštatuje, že podstata žaloby spočíva v nedostatočne jasne a zrozumiteľne skoncipovanej nájomnej zmluve v časti dohodnutého nájomného, ktorej obsah si vykladali jej strany rozdielne. Nemožno však prisvedčiť výkladu, ktorý zvolila a na ktorom zotrvala počas konania žalovaná. Súd prvej inštancie správne vyložil obsah dohodnutých podmienok pokiaľ ide o nájomné a urobil aj správny výpočet vzájomných platieb medzi stranami, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a poukazuje naň. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku I ako vecne správny v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP.

44. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu žalovanej, táto v podaní z 22.9.2022 uviedla, že špecifikuje svoj nárok titulom kompenzačnej námietky. Uplatnila si návrh na plnenie a bolo vecou súdu vyhodnotiť, či ide o nárok vyplývajúci z titulu náhrady škody alebo bezdôvodného obohatenia. Takýto postup súdu nie je možné považovať za konanie, ktoré by bolo postihnuté inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 894,33 a sumy 720 € je uplatnený z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 454 OZ, keď samotná žalovaná uviedla, že sumu 894,33 € jej žalobca dlhuje a neuviedla žiadne skutkové okolnosti, preukazujúce zákonné predpoklady pre vznik škody a pokiaľ ide o plat účtovníčky, táto mala zmluvu alebo dohodu uzavretú so žalovanou, pre ktorú vykonávala účtovnícke práce, nie so žalovaným. Trdenie žalovanej, že účtovníčka počas celej doby spracovávala účtovné doklady nájomcu a nie jej, nebolo ňou žiadnym spôsobom preukázané, a pokiaľ by aj tvrdenie žalovanej bolo preukázané, vo vzťahu ku žalovanému by mohlo ísť len o bezdôvodné obohatenie, kedy by žalovaná zaňho plnila to, čo mal plniť sám (§ 454 OZ) a nie o náhradu škody, pre vznik ktorej ani v tomto prípade neboli dané zákonné predpoklady.

45. Ku škode, ktorá mala žalovanej vzniknúť poškodením matraca synom žalobcu, zakúpením dvoch menších televízorov za pôvodné zničené a zničením samozavlažovacích truhlíkov, odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že v konaní síce vznik škody žalovaná tvrdila, ale žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala. Za relevantný dôkaz preukazujúci tvrdenia žalovanej nemôžu byť považované fotografie, z ktorých nie je zrejmé, kedy a kde boli vyhotovené a žiadne iné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalovaná nenavrhol.

46. Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvej inštancie správne posúdil žalovanou uplatnený vzájomný nárok sčasti ako náhradu škody a sčasti ako bezdôvodné obohatenia, pričom sa tiež podrobne a dostatočne vysporiadal s uplatneným nárokom, preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 2 CSP aj v tomto výroku.

47. Pokiaľ súd prvej inštancie alebo aj odvolací súd nereagoval na niektoré námietky žalovanej, odvolací súd poukazuje na to, že pre rozhodnutie veci nie je potrebné vysporiadať sa so všetkými námietkami a tvrdeniami strany, ale len s tými, ktoré sú pre rozhodnutie veci podstatné. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

48. Odvolací súd zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

49. V odvolacom konaní bol žalobca úspešný, preto mu odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- 1. c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).